

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/86/2016
Identifikačné číslo spisu: 1414010287
Dátum vydania rozhodnutia: 18.01.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1414010287.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Gabriely Šimonovej na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 18. januára 2017 v trestnej veci obvineného A. N. a spol., pre pokračovací zločin krádeže spolupáchateľstvom v štádiu pokusu podľa § 20, § 14 ods. 1 k § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona, o dovolaní obvineného A. N., ktoré podal prostredníctvom obhajkyne JUDr. Lucii Anovčinovej, advokátky v Bratislave proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 11. februára 2015, sp. zn. 1To/5/2015 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 9. decembra 2014, sp. zn. 2T/110/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného A. N. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV boli obvinení A. N., A. D., V. Z. uznaní za vinných v bodoch 1/, 2/ rozsudku z pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona spáchaného spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

1/ obvinení A. N., A. D. a V. Z. po predchádzajúcej vzájomnej dohode, predmetom ktorej bolo odcudzenie motorového vozidla značky K.des, prišli 15. februára 2014 okolo 22.30 hod. spoločne na osobnom motorovom vozidle značky V. C. evidenčné číslo vozidla K. A. do Bratislavy, Karlovej Vsi, na J. ulicu, kde predmetné vozidlo zaparkovali a následne obvinení A. N. spoločne s A. D. z vozidla vystúpili a obvinený A. N. za prítomnosti A. D. pomocou upraveného drôtu prekonal uzamykací mechanizmus dverí zaparkovaného motorového vozidla na strane vodiča značky K. D. C., evidenčné číslo vozidla : D. v hodnote 5.269,57,- euro, ktorého vlastníkom je V. na Slovensku, so sídlom J. X, D. a obvinený A. N. následne otvoril predné dvere na strane vodiča, vošiel do vozidla a vo vnútri vozidla vymenil spínaciu skrinku za prinesenú a obvinený A. D., v motorovej časti vozidla vymenil riadiacu jednotku, následne si obvinený A. D. sadol do vnútra vozidla a vytrhol páčidlom blokačné zariadenie volantu až tak, že znefunkčnil volant, ktorým sa v dôsledku toho nedali ovládať kolesá vozidla, obvinení

následne vozidlo naštartovali, avšak nakoľko riadenie vozidla nebolo v dôsledku poškodenia funkčné, vozidlo opustili a vrátili sa k neďaleko zaparkovanému vozidlu značky V. C., kde v zmysle vzájomnej dohody obvinených celý čas čakal obvinený V. Z., ktorý podľa vopred rozdelených úloh mal vyššie uvedené vozidlo značky K. C. zaviesť do Maďarskej republiky na doposiaľ nestotožnené miesto, k čomu však v dôsledku nefunkčnosti riadenia predmetného vozidla nedošlo a obvinení následne z miesta činu odišli na vyššie uvedenom vozidle značky Opel Vectra,

2/ obvinení A. N., A. D. a V. Z. po predchádzajúcej vzájomnej dohode spoločne prišli 15. februára 2014 v čase okolo 23.00 hod. na osobnom motorovom vozidle značky V. C., evidenčné číslo vozidla : K. do blízkosti Šaštínskej ulice a následne obvinení A. N. a A. D. z uvedeného motorového vozidla peši prešli na Šaštínsku ulicu, pred rodinný dom číslo X . a obvinený A. N. za prítomnosti obvineného A. D. prekonal za pomoci upraveného drôtu uzamykací mechanizmus dverí motorového vozidla značky K. D. C., evidenčné číslo vozidla : D., farby šedá metalíza v hodnote 22.711,75 euro, ktorého vlastníkom bola poškodená spoločnosť A., s. r. o., so sídlom D., C.. X., IČO : XXXXXXXXXX, potom vnikli do vozidla, pričom obvinený A. D. v motorovej časti odpojil originálnu riadiacu jednotku a pripojil vopred pripravenú riadiacu jednotku. Následne obvinený A. N. odpojil elektrické vedenie z originál spínacej skrinky motorového vozidla značky K. D. a pripojil prinesenú spínaciu skrinku aj s novým kľúčom od vozidla značky K., po čom predmetné motorové vozidlo obvinený A. N. naštartoval, obvinený A. D. peši prešiel k zaparkovanému vozidlu značky V. C. na Sološnícku ulicu v Bratislave, v ktorom po celý čas na obvinených A. N., A. D. čakal obvinený V. Z., pričom obvinený A. N. s odcudzeným motorovým vozidlom K. D. C. prešiel k zaparkovanému vozidlu V. C., kde z vozidla A. N. vystúpil, nastúpil do zaparkovaného vozidla V. C., z ktorého vystúpil obvinený V. Z., ktorý následne viedol odcudzené motorové vozidlo K. C. za motorovým vozidlom V. C., ktoré viedol obvinený A. N. a ako spolujazdec sa viezol obvinený A. D., pričom títo smerovali po diaľnici D2 na Jarovce v úmysle vozidlo vyvieť do Maďarskej republiky, kde však boli zastavení policajnou hliadkou.

Za to bol obvineným A. N., A. D. a V. Z. uložený podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 3, § 36 písm. j/, písm. l/, písm. n/ Trestného zákona trest odňatia slobody, každému v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona boli obvinení pre výkon trestu odňatia slobody zaradení do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 83 ods. 1 písm. e/ Trestného zákona súd vyslovil zhabanie vecí. navigačné zariadenie značky Tom Tom, háčik drôtu o dĺžke cca 25 cm, skrutkovač o dĺžke 13,5 cm s modrou rúčkou, riadiaca jednotka, kovové páčidlo, dva kusy riadiacich jednotiek, spínacia skrinka, štartovací kľúč, rušička GPS signálu. Podľa § 83 ods. 2 Trestného zákona vlastníkom zhabaných vecí sa stáva štát.

Proti tomuto rozsudku podali ihneď po jeho vyhlásení odvolanie obvinení A. D. a V. Z. a v zákonnej lehote obvinený A. N.. Krajský súd v Bratislave na verejnom zasadnutí konanom 11. februára 2015 podľa § 319 Trestného poriadku odvolania všetkých troch obvinených zamietol.

Obvinený A. N. podal dovolanie osobným podaním zo 7. júla 2015, doručeným Okresnému súdu Bratislava IV 9. júla 2015 . Ako dôvod dovolania uviedol ustanovenie § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, porušenie práva na obhajobu. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. V ďalšom citoval § 212 ods. 1 Trestného zákona. Obvinený uviedol, že vzhľadom na znenie skutkovej podstaty trestného činu krádeže odmieta trestnosť konania. Uviedol, že spôsobenie škody je jedným z kvalifikačných znakov skutkovej podstaty trestného činu krádeže. Pokiaľ výška škody nedosahovala aspoň škodu malú, jednalo sa iba o priestupok proti majetku. Podľa názoru obvineného pre ustálenie výšky škody bolo potrebné spravovať sa ustanovením § 126 Trestného zákona, ktoré ustanovuje, akým spôsobom sa určuje výška škody. Výška škody sa musí opierať o vykonané dôkazy. Náležitú zistenie skutkového stavu vecí je nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie. Súd v tomto prípade nepostupoval v súlade so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Obvinený pred súdom urobil vyhlásenie o vine, ale táto skutočnosť podľa názoru obvineného neoslobodzuje konajúce súdy od

povinnosti skúmať, či skutkový stav veci bol náležite zistený. Konajúci súd rovnako nie je povinný vyhlásenie obvineného o tom, že je vinný, prijať. Podľa názoru obvineného súd prvého stupňa nedostatočne zistil a ustálil výšku škody. Z aplikačnej a odbornej praxe vyplýva, že hodnota predmetnej veci sa určuje bez DPH. Okresný súd odignoroval v tomto smere obhajobu, preto sú rozhodnutia oboch súdov nepreskúmateľné a sú v rozpore s § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Dovolací súd by mal zvážiť, či nie je naplnený aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku. Vzhľadom na uvedené, dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 9. decembra 2014, sp. zn. 2T/110/2014 a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v neprospech obvineného A. N.. Uznesením Krajského súdu v Bratislave z 11. februára 2015, sp. zn. 1To/5/2015 a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanovení čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v neprospech obvineného. Napadnuté rozhodnuté rozhodnutia obvinený A. N. navrhol zrušiť, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Okresnému súdu Bratislava IV prikázať, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

Ustanovená obhajkyňa obvineného JUDr. Q. O. okresnému súdu 4. marca 2016 doručila tzv. doplnenie dovolania podaného obvineným 7. júla 2015. V dovolaní uviedla, že dovolanie obvineného je riadne odôvodnené a je v ňom uvedený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Trestného poriadku.

K podanému dovolaniu sa 16. augusta 2016 vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava IV (ďalej len „prokurátor“). K námietke vo vzťahu k možnému porušeniu práva na obhajobu uviedol, že obvinený A. N. bol uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 0Tp/22/2014 z 19. februára 2014 vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Trestného poriadku. Toho istého dňa súd ustanovil obvinenému obhajcu, ktorý ho zastupoval počas celého prípravného aj súdneho konania. Podľa názoru prokurátora v uvedenom prípade nie je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku a tvrdenie obvineného o porušení práva na obhajobu považuje za účelové.

Obvinený a jeho obhajca namietali aj nedostatky v skutkových zisteniach (nedostatočné ustálenie výšky spôsobenej škody), čo napĺňa dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku. Poukázal na to, že obvinený A. N. na hlavnom pojednávaní 9. decembra 2014 urobil vyhlásenie, že je vinný zo žalovaného skutku. Po urobení vyhlásenia odpovedal na otázky uvedené v ustanovení § 333 ods. 3 písm. c/, písm. d/, písm. f/, písm. g/, písm. h/ Trestného poriadku kladne. Nakoľko z prejavu obvineného nevyplývali žiadne obavy, že vyhlásenie nie je urobené slobodne a vážne, prokurátor navrhol vyhlásenie obvineného prijať. Ani súd nemal žiadne pochybnosti o vyhlásení obvineného, preto jeho vyhlásenie prijal. Súd potom postupoval správne, keď po prijatí tohto vyhlásenia ďalej nevykonával dôkazy smerujúce k ustáleniu výšky škody, ale vykonával dôkazy len vo vzťahu k druhu a k výške ukladaného trestu. Dovolací súd v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku nie je oprávnený skúmať úplnosť zisteného skutkového stavu. Z vyššie uvedených dôvodov prokurátor považuje napadnuté rozhodnutie okresného i krajského súdu za zákonné a správne. Navrhol, aby dovolanie obvineného A. N. dovolací súd podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) na základe podaného dovolania zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku) za splnenia podmienok uvedených v § 373 Trestného poriadku, v zákonnej lehote a mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku). Dospel však k záveru, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach opakovane zdôrazňuje, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti

právoplatných rozhodnutí, ktorá zásada je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštitúcia.

Dovolanie preto možno podať iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 371 Trestného poriadku, pričom dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku). Dovolací súd je viazaný uplatnenými dôvodmi dovolania a ich odôvodnením (§ 385 ods. 1 Trestného poriadku) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy.

Podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku ak obvinený na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe alebo urobil vyhlásenie podľa odseku 4, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c/, písm. d/, písm. f/, písm. g/ a písm. h/ a zároveň ho poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

Dovolaateľ podal dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Trestného poriadku.

Obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. V opačnom prípade, ak podané dovolanie iba formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietnuť.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu je popri prezumpcii nevinnej jedným z najdôležitejších základných práv osôb, proti ktorým sa vedie trestné konanie. Hlavným účelom tohto práva garantovaného čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky je dosiahnutie spravodlivého súdneho rozhodnutia. Ide o právo, ktoré je nielen v záujme trestne stíhanej osoby a na jej prospech, ale je tiež v záujme demokratického právneho štátu, založeného na úcte k právam a slobodám človeka a občana.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného poriadku konkretizuje základné práva obvineného, ktorý má okrem iného aj právo zvoliť si obhajcu a radiť sa s ním i počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní a v prípade, že obvinený sa nachádza vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody, môže hovoriť s obhajcom aj bez prítomnosti tretej osoby. Práva vyplývajúce z citovaného ustanovenia je potrebné vykladať tak, aby každému obvinenému bol zaručený spravodlivý proces. Pre orgány činné v trestnom konaní, a teda aj pre súdy, to znamená vytvoriť obhajcovi podmienky k tomu, aby mohol svoje zákonné práva a povinnosti riadne plniť.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného charakteristické, pre to ktoré štádium trestného konania. Prípadne porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní však samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli

splnené dôvody povinnej obhajoby a orgány činné v trestnom konaní počas tejto doby vykonávali úkony trestného konania smerujúce k vydaniu meritórneho rozhodnutia.

V posudzovanej veci obvinený, ani jeho obhajca uvedený dovolací dôvod ničím neodôvodnili. Porušenie tohto dovolacieho dôvodu uviedli iba formálne citovaním Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru bez relevantných námietok.

Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že obvinený A. N. mal už v prípravnom konaní ustanoveného obhajcu v osobe Mgr. Dušana Zatkálka (č. l. 696). Súdom ustanovený obhajca sa zúčastňoval úkonov v prípravnom konaní, ako aj konania na súde prvého stupňa až do vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 9. decembra 2014 (č. l. 859 - 869) vyplýva, že obvinený A. N. po riadnom poučení dobrovoľne urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku. Následne súd pristúpil k postupu podľa § 333 ods. 3 písm. c/, písm. d/, písm. f/, písm. g/, písm. h/ Trestného poriadku, pričom obvinený na všetky otázky uvedené v zápisnici odpovedal kladne. Súd po kladnom stanovisku vyhlásenie obvineného prijal, a preto sa dokazovanie ku skutku nevykonávalo. Súd vykonal len dokazovanie vo vzťahu k výroku o treste.

Voči ustanovenému obhajcovi ani spôsobu jeho obhajoby nemal obvinený žiadne výhrady.

Z uvedeného vyplýva, že po celú dobu trestného stíhania bola obvinenému zo strany ustanoveného obhajcu poskytovaná náležitá právna pomoc.

V posudzovanej veci dovolacím súdom porušenie práva na obhajobu nebolo zistené, preto nebol ani naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

Obvineným uplatňovaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Z vyššie citovaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku je zrejmé, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne alebo neúplné skutkové zistenia. Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa.

Vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu obvinený namieta, správnosť skutkových zistení, ohľadne výšky spôsobenej škody, ktorá je kvalifikačným znakom skutkovej podstaty trestného činu krádeže. Podľa názoru obvineného v jeho prípade nešlo o trestný čin, ale o priestupok.

Táto námietka bola aj predmetom odvolania a krajský súd sa touto námietkou zaoberal.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že skutková veta tak, ako bola ustálená, obsahuje všetky zákonné znaky trestného činu, z ktorého bol obvinený právoplatne uznaný za vinného a jeho konanie bolo správne právne posúdené v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Zistený skutkový stav bol správne právne kvalifikovaný, pretože obvinený A. N. svojim konaním naplnil všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona spáchaný spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona.

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Trestného poriadku,

preto dovolanie obvineného A. N. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.